

činnost prokuristy Roberta B-a má býti obmezena jen na vedení prodejny ve Vídni, tedy v cizině, neboť tím nepřestává býti Robert B. prokuristou tuzemské společnosti. Plná moc prokuristy není podle čl. 43 obch. zák. na venek obmezitelná a proto nelze povolit ani zápis do obchodního rejstříku s obmezením. Mohl by tudíž takový prokurista i v tuzemsku ujednávat s třetími osobami závazná právní jednání. V povaze věci tkví, že taková činnost není kontrolovatelná. Prokurista jako takový jest povolán k provozování obchodní živnosti principálově a, obstarává věci závodu, pro nějž je zřízen, vykonává tím své zaměstnání ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928 čís. 39 sb. z. a n. (srv. také rozh. nejv. soudu čís. 10.916 a 11.289 sb. n. s.).

Čís. 13565.

K určitosti návrhu na exekuci podle § 353 ex. ř. se vyžaduje, by vymáhaný čin byl přesně označen, aby nevznikla pochybnost o jeho předmětu, způsobu a rozsahu.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 529/34.)

Na základě konečného usnesení ve sporu pro rušenou držbu navrhl vymáhající věřitel, by mu byla povolena exekuce, by bylo vymoženo uvedení části pozemku č. kat. 1301/2 les v M. severozápadní jeho části ve výměře asi 11. m čtver. v místech, kde tato část tvoří jakési rozhraničení pozemku č. kat. 1328/3 a č. kat. 1299/1, do předešlého stavu a by vymáhající věřitel byl zmocněn, aby dal část označeného pozemku uvésti zjednanými lidmi na náklady povinné strany v předešlý stav. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Povinné straně jest přisvědčiti v tom, že exekuční soud v návrhu nemá podklad pro posouzení a rozhodnutí, jakým způsobem má býti žádaná exekuce vykonána. Povinná strana uvádí, že v exekučním titulu způsob navrácení v předešlý stav není uveden; toto její tvrzení nelze sice nejvyššímu soudu přezkoumati, poněvadž exekuční titul není přiložen, avšak přes to vývody rekurentovy jsou správné, poněvadž ani z exekučního návrhu způsob ten není patrný, ač jest toho k povolení exekuce potřebí, neboť návrh na povolení exekuce musí mimo jiné podle druhého odstavce § 54 ex. ř. určitě uvéstí nárok, pro který se má exekuce státi. K určitosti návrhu na exekuci podle § 353 ex. ř. k vykonání činu, který může býti vykonán jinou osobou než dlužníkem a který může býti věřitel zmocněn dáti vykonati na náklad dlužníkův, vyžaduje se nutně, aby vymáhaný čin byl přesně označen, aby nevznikla pochybnost o jeho předmětu, způsobu a rozsahu. Této určitosti se však exekučnímu návrhu nedostává, ježto není uveden způsob a rozsah žádaného uvedení pozemku do předešlého stavu, a v té příčině návrh ten jest úplně neurčitý. Pro tuto neurčitost nemohlo býti návrhu vyhověno, třebaže jest

jinak správný názor rekursního soudu, že při povolení exekuce nelze zkoumati, zdali povinná strana plnění nebo opominutí jí exekučním titulem uložené již vykonala, čili nic, a zda nárok vymáhající strany jest splněn.

Čís. 13566.

Koncesovaná živnost dopravy osob neb nákladů ve smyslu § 1 zákona ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n. může býti postižena exekucí podle § 331 ex. ř.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 541/34.)

Exekuční soud zastavil podle § 39 čís. 2 ex. ř. k návrhu dlužníka exekuci zabavením a zpeněžením dlužníkovy koncese k provozu nájemního auta, máje za to, že jest exekuce nepřipustná podle § 7 zákona ze dne 23. prosince 1932, čís. 198 sb. z. a n. Rekursní soud napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Zákonem ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n. byla doprava osob neb nákladů, ať pravidelná nebo nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly prohlášena na živnost koncesovanou (§ 1). Předmětem exekuce podle § 331 ex. ř. mohou býti práva, jichž zpeněžení jest možné a způsobilé vymáhanou peněžitou pohledávkou uspokojiti. Že i koncesované živnosti jsou takovými právy a tedy mohou býti postiženy exekucí podle § 331 ex. ř., jde najevo již z doslovu § 341 ex. ř. a jest uznáno jak v judikatuře (na př. o živnosti hostinské rozh. čís. 5239 sb. n. s., o lékárnách čís. 234 sb. n. s., o divadelní koncesi čís. 4539 sb. n. s., o insertní kanceláři čís. 5004 sb. n. s.), tak i v teorii (Neumann Com. k ex. ř.). Tomu nevadí, že § 7 odst. (4) uvedeného zákona prohlašuje tuto koncesi za osobní oprávnění, když neustanovuje, že exekuce na ni je vyloučena. Ustanovení zákona, že převod na jinou osobu ať mezi živými neb pro případ smrti je nepřipustný, že živnost má býti zpravidla provozována jen majitelem koncese a že není přípustno provozovati ji pachtýřem, vylučuje jen volnou disposici povinného s koncesí cestou smlouvy nebo posledního pořízení, ale nelze z něho ještě seznati, že oprávnění povinného má býti spjato tak úzce s jeho osobou, že by jakékoliv zpeněžení cestou exekuce bylo vyloučeno, zvláště když práva druhu zmíněného lze zpeněžiti mimo jiné i vnučenou správou (§ 334 ex. ř.) (srov. rozh. čís. 5439 sb. n. s.). To plyne i z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1933 čís. 9073/1933, k němuž stěžovatel odkazuje a v němž pouze zpeněžení z a b a v e n é takové živnosti propachtováním se považuje za nepřipustné. Není tedy názor zastávaný v dovolacím rekursu správný a dovolací rekurs nemohl míti úspěch, třebaže výrok, že se napadené usnesení zrušuje, neodpovídá jeho odůvodnění, z něhož je patrné, že rekursní soud vlastně napadené usnesení změnil.